

lat selle immelisko armo eest; ja hūdis ka mehhe vasto ja feikide vasto: „Lasse mahha põlvili, oh tānnage keik meiega Jummalat, kes suurt heldust on näidanud meie vasto.“ Ja mitto rahva seast kūtsid ka Jummalat ja ütlesid: „Edeste, temma on suurt immet teind meie silmade ees, temma teeb wāggewaid tegusid tānnapāāw ni kui algmisest.“ — Agga kattukse-tegija seisis ni kui häbbelik ja waid senni kui üks rahva seast temmalt küssis: „Mis sa ka mōtlesid, kui sa puusse said?“ Ja mees, ni kui rōmus, et agga teist jutto tehti, ütles, „mis ma siis ennam kartsin, siis ma tundsin jo, et ma olin peasend ja püüdjin agga kättega oksesse finni.“ „Ja se olli sulle õnneks,“ ütles jáde üks tuttar, „et sa eessiteks kattuksele kūkusid.“ „Jah, kui ma sedda tundsin, siis olli mul enneselgi lotus, ja mōtlesin kohhe selle pu peale.“ „Ja et se pu nii liggidal seisab, ja et sa seie pole kattust weresid, olli ka vtse finno õnneks.“ Ja

núud sai mees kūtslemisse jone kätte, ja hakkas peale sedda wiši surustama ja selletama, senni kui assi üsna selges läks, et se ta omma tarkus olli olnud, sest wiimaks ütles: „Moh, ma hoidsin ka fukkudes kohhe kattukse pole, ja kui harja peale sain, pōrasin puusse tullema.“ Ja et kūl iggamees mōtis, et se tühhi kūtsleminne olli, ei jōudnud siiski fegi temma siud finni sulguda, maid surem hulg läks árra ja mōtles wišt isseeneneses: ennā, suur immetöö sünib mete Jummalaast, agga teine imme-assi sünib pōrastest innimesest. Se pōrab wanna sannagi ümber, mis muidö ütles: „kōrkus kāib langemisse eel.“ Siin olli ommeti langemist kūl agga siiski weel ennam kōrkust, ja langemisse járresgi weel. Agga wanna sanna piddi siiski tdeks jáma: kōrkus kāib ikka weel lange- misse eel. Gest selle kōrkusse járel tuli ka weel üks teine, ja raskem langeminne. Gest need mehhed, kes weel senna jáid, ütlesid wiimaks ka: „Moh, ollid kūl wah-